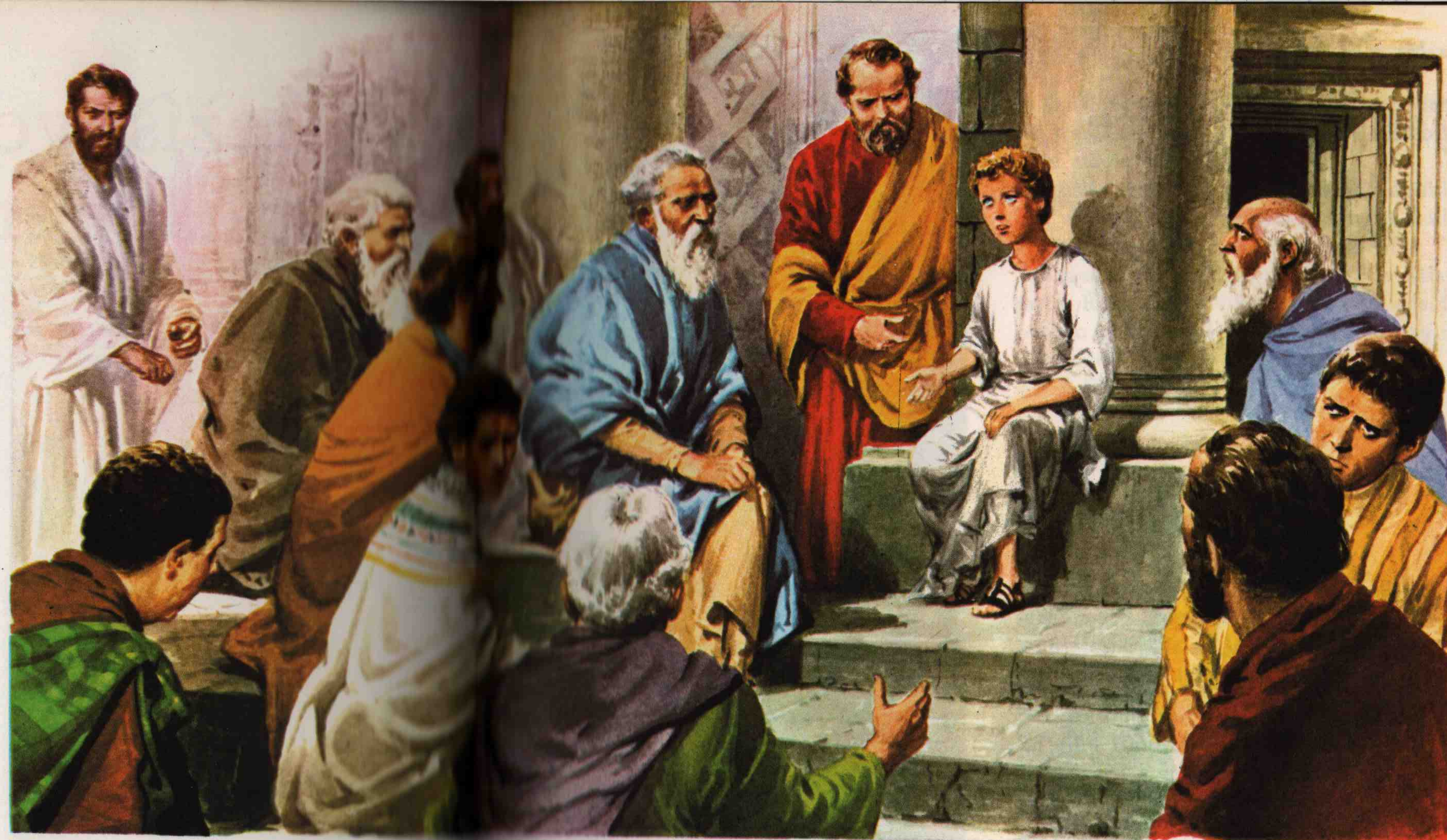

Dvanáctiletý Ježíš v jeruzalémském chrámě

Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním.

Jeho rodiče chodili každý rok o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě.

Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí.

Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: »Co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.«
On jim řekl: »Jak to, že jste mne hledali?

Což jste navěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?«

Ale oni jeho slovu neporozuměli.

I vrátil se s nimi do Nazareta a podřizo-

val se jim. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci.

A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

Jan křtí Ježíše

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judsko a v Galileji vládl Herodes, jeho bratr Filip na území Itureje a Trachonitidy a Lyzaniás v Abiléně, za nejvyššího kněze Annáše a Kai-fáše, stalo se slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti. I začal procházet celé okolí Jordánu a kázal křest pokání na odpuštění hříchů: »Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské!« To je ten, o němž je řečeno ústy proroka Izaiáše:

»Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte jeho stezky! Každá propast bude zasypána, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné; a každý tvor uzří Boží spásu.«

Jan měl na sobě šat z velbloudí srsti, kožený pás kolem boků a potravou mu byly kobylky a med divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém a celé Judsko i celé okolí Jordánu a dávali se v řece Jordánu od něho křtít, vyznávající své hříchy.

Ale když spatřil mnoho farizeů a saduceů, že přicházejí ke křtu, řekl jim: »Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že máte utíkat před nadcházejícím hněvem? Neste tedy ovoce,

které je hodno pokání. Nemyslete si, že můžete říkat: 'Náš otec je Abrahám!' Pravím vám, že Bůh může Abrahámovi vzbudit děti z tohoto kamení. Sekera je už na kořeni

stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyťat a hozen do ohně.«

Zástupy se ptaly Jana: »Co jen máme dělat?«

On jim odpověděl: »Kdo má dvoje šaty, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak.«

Přišli i celníci, aby se dali pokřtít, a řekli mu: »Mistře, co máme dělat?« On jim řekl: »Nevymáhejte víc, než máte nařízeno.«

Tázali se ho i vojáci: »A co máme dělat my?« Řekl jim: »Nikommu nečiňte násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem!«

Ježíšův křest

Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš. Na to Jan všem řekl: »Já vás křtím vodou. Přichází však silnější než jsem já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Lopata jest v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným.«

A ještě mnohým jiným způsobem napomínal lid a přinášel mu radostnou zvěst.

Janovo svědectví

Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby se od něho dal pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: »Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?«

Ježíš mu odpověděl: »Připust' to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všecku spravedlnost.« Tu mu již nebránil.

Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A hle, z nebe promluvil hlas: »Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení.«

Ďábel pokouší Ježíše na poušti

Ježíš byl duchem veden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladověl.

Tu přistoupil Pokušitel a řekl mu: »Jsi-li Syn Boží, řekni, at' z těchto kamenů jsou chleby.«

On však odpověděl: »Je psáno: Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z úst Božích.«

Tu ho vezme ďábel do svatého města, postaví ho na vrcholek chrámu a řekne mu: »Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je psáno:

Andělům svým dá o tobě příkaz a na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou svou na kámen!«

Ježíš mu pravil: »Je také psáno: Nebudeš zkoušet Hospodina, Boha svého.«

Opět ho vezme ďábel na horu velmi vysokou a ukáže mu všechna království světa i jejich slávu a řekne mu: »Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.«

Tu mu Ježíš odpoví: »Jdi z cesty, Satane; neboť je psáno: Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.«

V té chvíli ho ďábel opustil, a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho.

Ježíš v Galileji

Kníže Herodes — kterého Jan káral kvůli Herodiadě, manželce jeho bratra, a kvůli všem ostatním nešlechtnostem, kterých se Herodes dopouštěl — dal ještě k tomu všemu Jana zavřít do žaláře.

Když Ježíš uslyšel, že Jan je uvězněn, odebral se do Galileje. Šel a usadil se v Kafarnau při moři, v končinách Zabulon a Neftalim, aby se naplnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše:

»Země Zabulon a země Neftalim, směrem k moři, za Jordánem, Galilea pohanů — lid bydlící v temnotách uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině stínu smrti.«

Od té chvíle začal Ježíš kázat: »Čiňte pokání, neboť se přiblížilo nebeské království.«

Pověst o něm se roznesla po celé krajině. Učil v tamějších synagogách a byl všemi veleben.

Ježíš povolává první učedníky

Zpráva Písma svatého o povolání prvních učedníků, mezi nimiž první místo patří Šimonu Petrovi, je v Janovu Evangeliu podána jinak než u ostatních tří evangelistů.

V otázce povolání prvních učedníků, jakož i jmen dvanácti, které si Ježíš později vyvolil za apoštoly, přidržujeme se zprávy, kterou přinášejí ostatní tři evangelisté: Mt 10, 1-14; Mk 3, 13-19; a Lk 6, 12-16.

Pokud se týká jmen apoštolů, viz i Sk 1, 12-14.

Zázračný rybolov

Když se zástupové k němu tlačili, aby slyšeli slovo Boží, stál u Genesaretského jezera. Tu uzřel u břehu dvě loďky. Rybáři z nich vystoupili a vypírali sítě. I vstoupil na jednu loďku, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby kousek odrazil od země. Pak se posadil a učil z loďky zástupy. Když domluvil, řekl Šimonovi:

»Zajed' na hlubinu a rozestřete sítě k lovu!«

Ale Šimon mu odvětil: »Mistře, celou noc jsme se namáhali, a nic jsme nechytili; ale na tvé slovo rozestřu sítě.« Když to učinili, zahrnuli veliké množství ryb. Sítě se jim trhala. I pokynuli svým druhům na jiné loďce, aby jim přišli pomoci. I přišli a naplnili obě loďky, takže se potápěly.

Když to uzřel Šimon Petr, padl před Ježíše k nohám a řekl: »Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný!« Úžas totiž pojal jej i všechny jeho druhy nad lovem ryb, který učinili; podobně i Jakuba a Jana, syny

Zebedeovy, kteří byli společníky Šimonovými.

I řekl Ježíš Šimonovi: »Neboj se, od nynějška budeš rybářem lidí!«

Když přirazili s lod'kami k zemi, opustili všechno a šli za ním.

Když odtud kousek popošel, spatřil Jakuba, syna Zebedeova, a jeho bratra Jana, jak na lod'ce opravují sítě. A hned je povolal.

Oni pak opustili svého otce Zebedea na lod'ce s pomocníky a odešli za ním.

Druhého dne chtěl Ježíš odejít do Galileje. Tu potkal Filipa a řekl mu: »Pojď za mnou!«

Filip byl z Bethsaidy, města Ondřejova a Petrova.

Filip našel Natanaela a řekl mu: »Nalezli jsme toho, a němž psal Mojžíš v Zákoně i proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta.«

Natanael mu namítl: »Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?«

Filip mu odpověděl: »Pojď a přesvědč se!«

Ježíš spatřil Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: »Hle, pravý Izraelita, v němž není lsti.«

Řekl mu Natanael: »Odkud mě znáš?«

Ježíš mu odpověděl: »Viděl jsem tě dříve, než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem.«

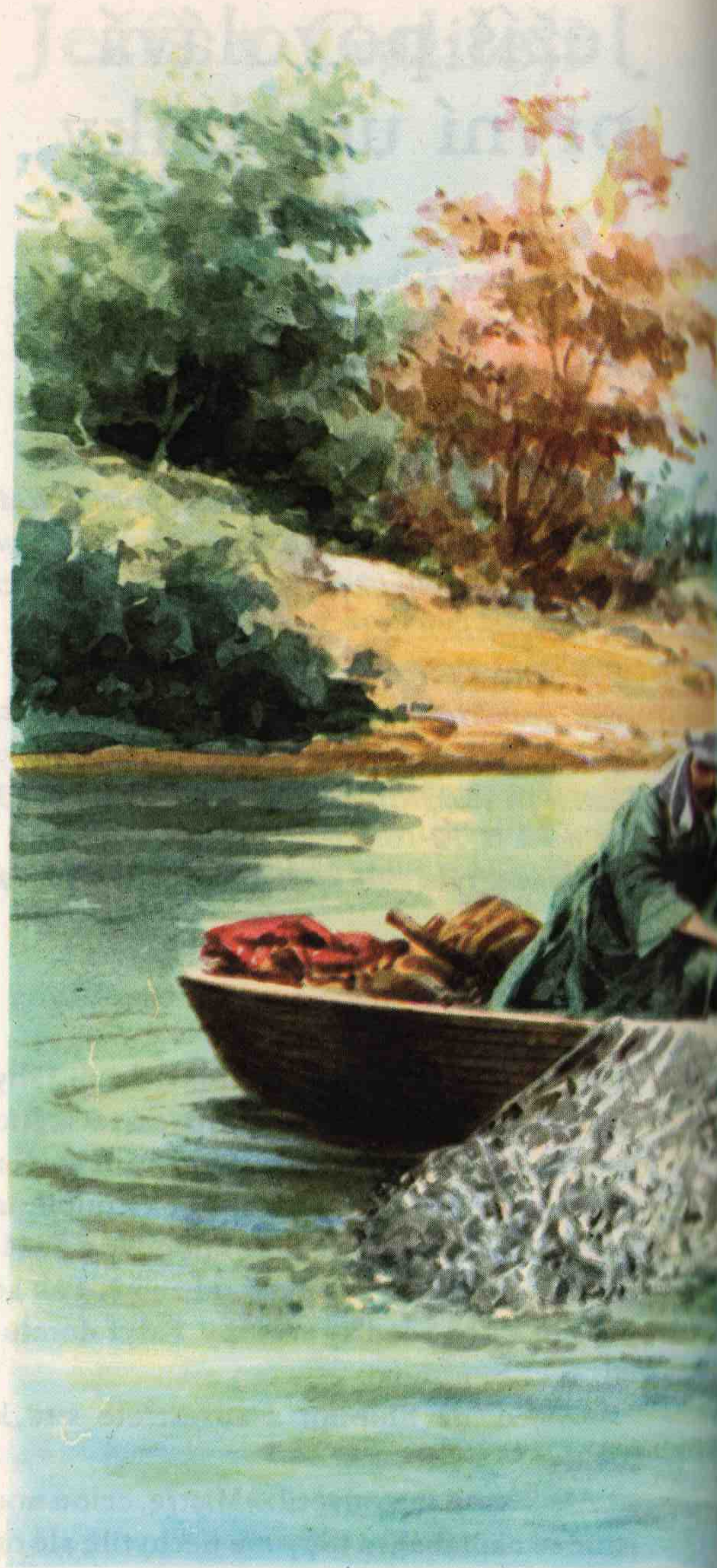
»Mistře«, řekl mu Natanael, »ty jsi syn Boží, ty jsi král Izraele.«

Ježíš mu odpověděl: »Ty věříš proto, že jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkovníkem? Ještě větší věci uvidíš.« A dodal: »Amen, amen, pravím vám, uzříte nebesa otevřená a Boží anděly vystupovat a sestupovat na Syna člověka.«

Ježíš vyšel na horu, aby se modlil; a celou noc strávil v modlitbě před Bohem.

Když se rozednilo, zavolal k sobě své učedníky a vyvolil z nich dvanáct, které nazval apoštoly: Šimona, kterého pojmenoval Petr, a jeho bratra Ondřeje, Jakuba, Jana, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba Alfeova, Šimona, kterému říkali Horlivec, Judu Jakubova, a Jidáše Iškariotkého, který se stal zrádcem.

I ustanovil dvanáct, aby zůstali s ním a aby je mohl poslat kázat. Zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistý-

mi duchy, aby je vymítali a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu.

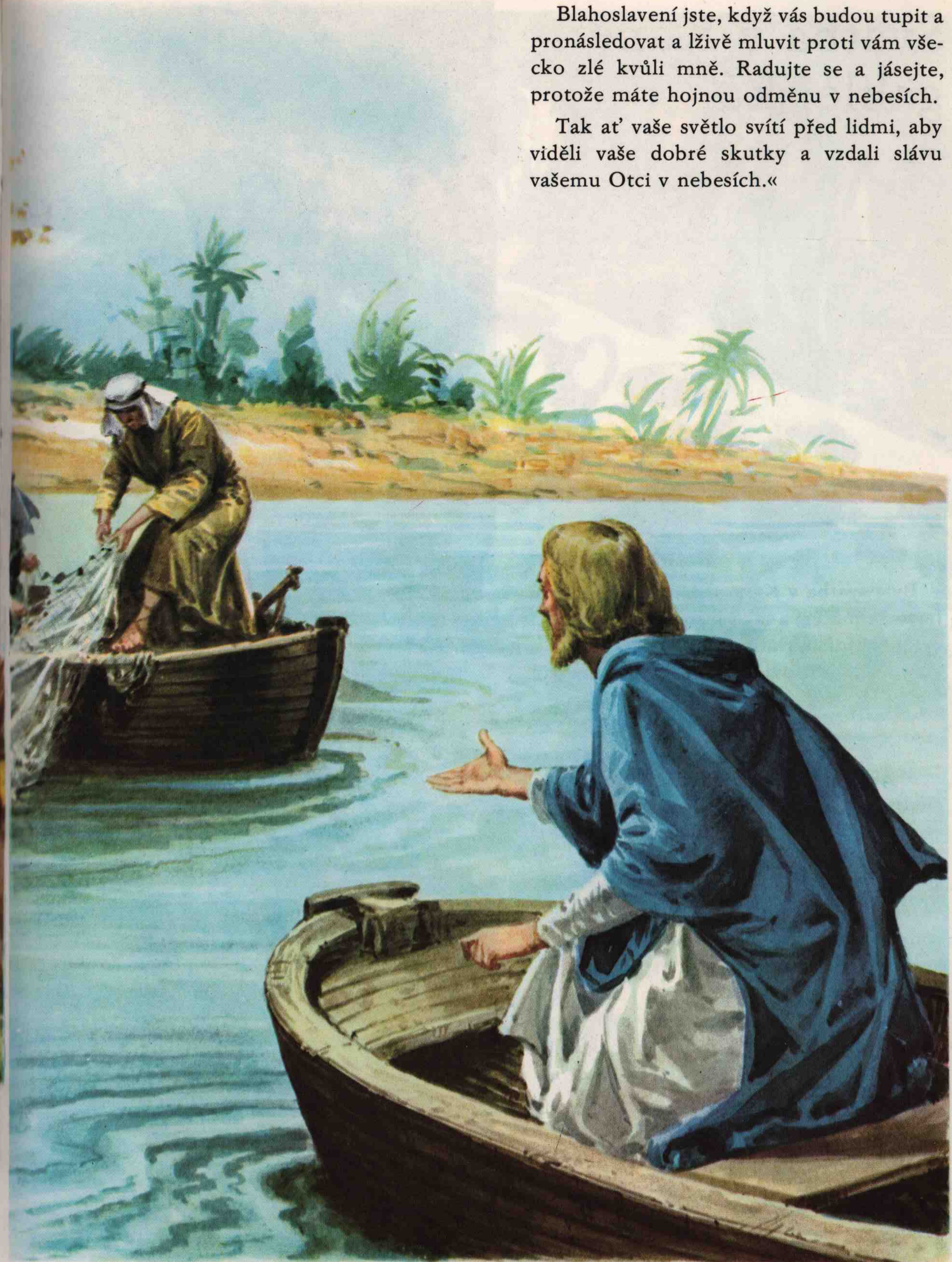
Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům:

»Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.«

Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat. Není služebník větší než jeho pán.

Blahoslavení jste, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích.

Tak ať vaše světlo svítí před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.«

Svatba v Káně galilejské

Byla svatba v Káně galilejské. Byla tam Ježíšova matka; a také Ježíš a jeho učedníci byli pozváni na svatbu. Když se nedostávalo vína, řekla Ježíšovi jeho matka: »Už nemají víno.«

Ježíš jí odpověděl: »Co ode mě žádáš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.«

Matka řekla služebníkům: »Učiňte všechno, co nařídí!«

Bylo tam šest kamenných nádob, určených k židovskému očišťování, každá na dvě až tři vědra.

Ježíš řekl služebníkům: »Naplněte nádoby vodou!« I naplnili je až po okraj. A přikázal jim: »Teď naberte a doneste správci hostiny!« Učinili tak.

Jakmile správce hostiny ochutnal vodu proměněnou ve víno — nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří vodu nabírali, to věděli — zavolal si ženicha a řekl mu: »Každý člověk podává nejprve dobré víno, a teprve když se hosté podnapíjí, víno horší. Ty jsi uchoval dobré víno až pro tuto chvíli.«

Tak učinil Ježíš v Káně galilejské počátek svých znamení a zjevil svou slávu.

A jeho učedníci v něho uvěřili.

Ježíš vyučuje v synagóze

Potom se odebral i se svou matkou, s bratry a s učedníky do Kafarnaa a zůstali tam několik dní.

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagógy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona.

V jejich synagóze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: »Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi: Svatý Boží!« Ale Ježíš ho okřikl: »Mlč a vyjdi z něho!« Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel.

Všichni užasli a ptali se jeden druhého: »Co je to? Nové učení — a s takovou mocí! I nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho.«

A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

Ježíš v Petrově domě

Ježíš vyšel ze synagógy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala.

Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoľoval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.

Brzo ráno ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: »Všichni tě hledají!«

Odpověděl jim: »Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.«

Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium o Božím království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu. Pověst o něm se roznesla po celé Syrii: přinášeli k němu všechny nemocné, postižené rozličnými neduhy a trápením, posedlé, náměsíčné, ochrnuté, a uzdravoval je. A velké zástupy z Galileje, Desítiměstí, z Jeruzaléma, Judska i ze Zajordání ho následovaly.

Ježíš uzdraví malomocného

K Ježíšovi přišel malomocný a na kolenou ho prosil: »Chceš-li, můžeš mě očistit.« I slitoval se, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: »Chci, buď čist.« A hned odstoupilo od něho malomocenství a byl očištěn. I pohrozil mu, poslal jej ihned pryč a řekl mu: »Ne abys někomu něco říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj za své očištění, co Mojžíš přikázal — jim na svědectví.«

On však odešel a mnoho o tom vyprávěl a rozhlašoval, takže Ježíš nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. A chodili k němu odevšad.

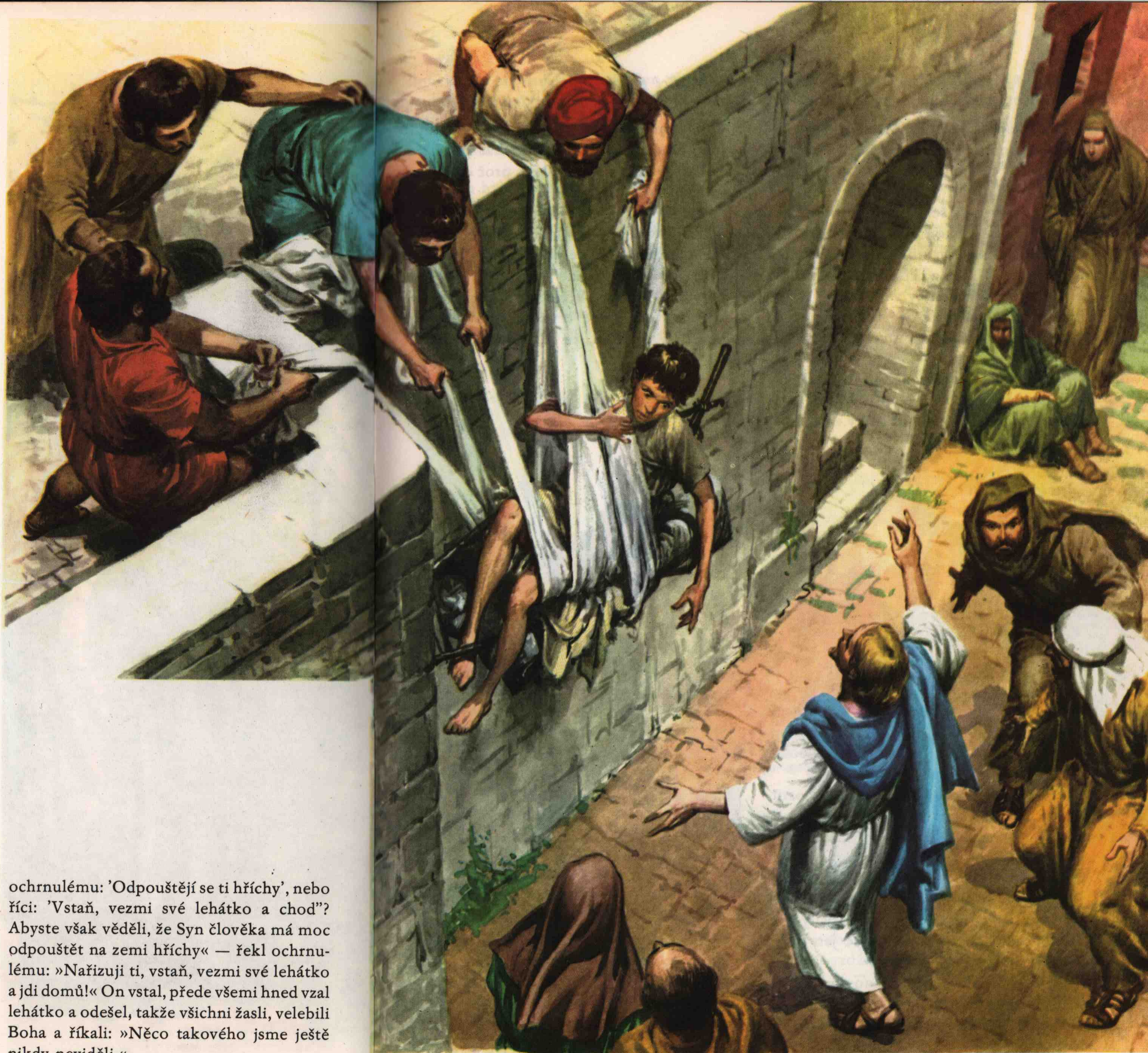
Farizeové pozorují Ježíše

Když se Ježíš po několika dnech vrátil do Kafarna, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo.

Tu k němu přicházeli s jedním ochrnutým, nesli ho čtyři. Pro tolik lidí se s ním nemohli k němu dostat. Proto nad tím místem, kde byl Ježíš, odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: »Synu, odpouštějí se ti hříchy.«

Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: »Jak může ten člověk tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.«

Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: »Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější? Říci

ochrnutému: 'Odpouštějí se ti hříchy', nebo říci: 'Vstaň, vezmi své lehátko a chod'?' Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy« — řekl ochrnutému: »Nařizuji ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!« On vstal, přede všemi hned vzal lehátko a odešel, takže všichni žasli, velebili Boha a říkali: »Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.«

Povolání Matouše

Odešel opět k jezeru a všechen lid přicházel k němu; i učil je.

Uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš, a řekl mu: »Pojď za mnou!« On vstal a šel za ním. Připravil mu ve svém domě velkou hostinu.

Když Ježíš seděl u stolu v domě, přišlo s ním mnoho celníků a hříšníků a stolovalo s Ježíšem a jeho učedníky.

Když to uviděli farizeové, řekli jeho učedníkům: »Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?«

On to zaslechl a řekl: »Nepotřebují lékaře zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem totiž povolovat spravedlivé, ale hříšníky.«

Otázka postu

Učedníci Janovi a farizeové se (právě) postili. Lidé přišli k Ježíšovi s otázkou: »Janovi učedníci i učedníci farizeů se postí — proč se tvoji učedníci nepostí?«

Ježíš jim odpověděl: »Mohou se postit hoste na svatbě, dokud je ženich s nimi? Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom v ten den se budou postit.

Nikdo nepřišíva záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišíitý kus ze staré látky vytrhne a díra se jen ještě zvětší.

A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měhy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů!«

Učedníci trhají klasy

Jednou v sobotu procházel Ježíš obilím. Jeho učedníci začali cestou trhat klasy.

Farizeové mu řekli: »Hle, proč dělají, co se v sobotu nesmí?«

Odpověděl jim: »Nikdy jste nečetli, co udělal David, když byl v nouzi a měl hlad on i jeho družina? Jak vešel do Božího domu — bylo to za velekněze Abiataru — a jedl posvátné chleby, které smějí jíst jenom kněží, a dal i své družině?« Anebo jste nečetli v Zákoně, že o sobotách kněží v

chrámě porušují sobotní klid a jsou bez viny? Pravím však vám: Zde je někdo větší než chrám. Kdybyste věděli, co znamená: 'Milosrdenství chci a ne obět', nebyli byste nikdy odsoudili nevinné.«

A řekl jim: »Sobota je pro člověka, a ne

člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou!«

Uzdravení nemocného u rybníka

Potom byla slavnost židovská, a Ježíš se odebral do Jeruzaléma. V Jeruzalémě je při Ovčí bráně rybník s pěti podloubími, který se nazývá hebrejsky Bethesda. Pod těmi leželo veliké množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Čekali na pohyb vody. Neboť anděl Páně sestupoval čas od času do rybníka a hýbal vodou. A kdo první

odpověděl: »Pane, nemám člověka, který by mě spustil do rybníka, když se začne voda hýbat. Zatím co jdu sám, jiný sestoupí přede mnou.«

Dí mu Ježíš: »Vstaň, vezmi své lože a chod!« A hned byl ten člověk uzdraven; i vzal své lože a chodil.

Byla však toho dne sobota. Proto židé řekli tomu uzdravenému: »Je sobota! Nesmíš nosit své lože!« On jim řekl: »Ten, který mě uzdravil, řekl mi: 'Vezmi své lože a chod!'« Tu se ho otázali: »Kdo je ten člověk, který ti řekl: 'Vezmi své lože a chod'?«

vstoupil do rybníka, když se voda hnula, býval uzdraven, ať trpěl jakoukoli nemocí.

I byl tam jeden člověk, který byl již osmatřicet let nemocen. Když jej ušel Ježíš ležet a poznal, že je už dlouhý čas nemocen, řekl mu: »Chceš být zdrav?«. Nemocný mu

Uzdravený však nevěděl, kdo (to) je, neboť se Ježíš vzdálil od zástupu, který byl na tom místě.

Později ho našel Ježíš v chrámě a řekl mu: »Hle, jsi uzdraven; nehřeš už, aby se ti nepříhodilo něco horšího!«

Ten člověk odešel a oznámil židům, že to Ježíš ho uzdravil. Proto židé pronásledovali Ježíše, poněvadž to učinil v sobotu.

Ježíš pak promluvil k nim takto: »Můj otec je dosud činný, i já jsem činný.«

Proto židé tím více dychtili po jeho smrti, poněvadž nejen rušil sobotu, nýbrž i Boha nazýval svým Otcem a stavěl se na roveň Bohu.

Ježíš si volí dvanáct apoštolů

Ježíš vystoupil na vysokou horu a zavolal k sobě ty, které sám chtěl, a (oni) přišli k němu. A ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat, a to s mocí vyhánět zlé duchy.

Ustanovil těchto dvanáct: Petra — to jméno dal Šimonovi, Jakuba, syna Zebedeova, a jeho bratra Jana — ty pojmenoval Boanerges, to je »Synové hromu«, Ondřeje a Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba, syna Alfeova, Tadeáše, Šimona Kananajského a Jidáše Iškariotského, který ho pak zradil.

Horské kázání

Potom sestoupil s hory a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Přišli, aby ho uslyšeli a byli uzdraveni ze svých nemocí. Uzdravováni byli také ti, které trápili nečistí duchové.

Každý z toho množství lidí se ho snažil dotknout, protože z něho vycházela síla a uzdravovala všechny.

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je:

*»Blahoslavení chudí v duchu,
neboť jejich je nebeské království.*

*Blahoslavení plačící,
neboť oni budou potěšeni.*

*Blahoslavení tiší,
neboť oni dostanou zemi za dědictví.*

*Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti,
neboť oni budou nasyceni.*

*Blahoslavení milosrdní,
neboť oni dojdou milosrdenství.*

*Blahoslavení čistého srdce,
neboť oni budou vidět Boha.*

*Blahoslavení tvůrci pokoje,
neboť oni budou nazváni Božími syny.*

*Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro
spravedlnost,*

neboť jejich je nebeské království.

Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám

připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu. Tak přece pronásledovali proroky, kteří byli před vámi.

Vy jste sůl země. Jestliže sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítlna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.«

Ježíš vysvětluje Starý zákon

»Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale

naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane.

Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání — a třeba i to nejmenší — a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký. Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete.

Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nezabiješ! Kdo by zabil, propadne soudu!' Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne velezradě, a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni.

Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti

tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar.

Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkovu a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře.

Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu svou přísahu.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřísahajte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahaj, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč

ať je, ano, ano — ne, ne'. Co je nad to, je ze zlého.«

Láska k nepřítelům

»Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Miluj svého bližního, a měj v nenávisti svého nepřítele.' Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým.

Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.

Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak dělají pokrytci v synagógách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skryta, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.«

Modlitba Páně

»Když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagógách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.

Když se modlíte, nebuďte přitom povídati jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy

jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte.

Vy se tedy modlete takto:

*Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvět' se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuveď nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.*

Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky.

A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaž si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.«

Poklady v nebi

»Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazí mol a rez a kam se zloději prokopávají a kradou. Shromažďujte si však poklady v nebi, kde je ani mol ani rez nekazí a kam se zloději nemohou prokopat a krást. Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.

Oko je pro tělo jako svítilna. Je-li tedy tvé oko zdravé, celé tvé tělo bude jasné. Je-li však tvé oko nemocné, celé tvé tělo bude temné. Jestliže tedy tvé vnitřní světlo je tmou, jak hluboká bude sama temnota!

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.

Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst nebo co budete pít, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš

nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni?

Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli?

A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou — a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich. Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní!

Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shání pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hledejte jeho království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.

Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.

Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť podle toho, jak soudíte, budete sami souzeni, a jakou mírou měříte, takovou se naměří i vám.

Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra,

ale trám ve svém oku nepozoruješ? Nebo jak chceš říkat svému bratrovi: 'Dovol, ať ti vyndám z oka třísku', a sám máš ve svém oku trám! Pokrytče! Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku z oka svého bratra.

Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.

Nebo je mezi vámi někdo, koho by syn prosil o chléb, a on by mu dal kámen? Nebo ho poprosí o rybu, a on mu dá hada?

Jestliže tedy vy, ačkoli jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí!«

Zlaté pravidlo

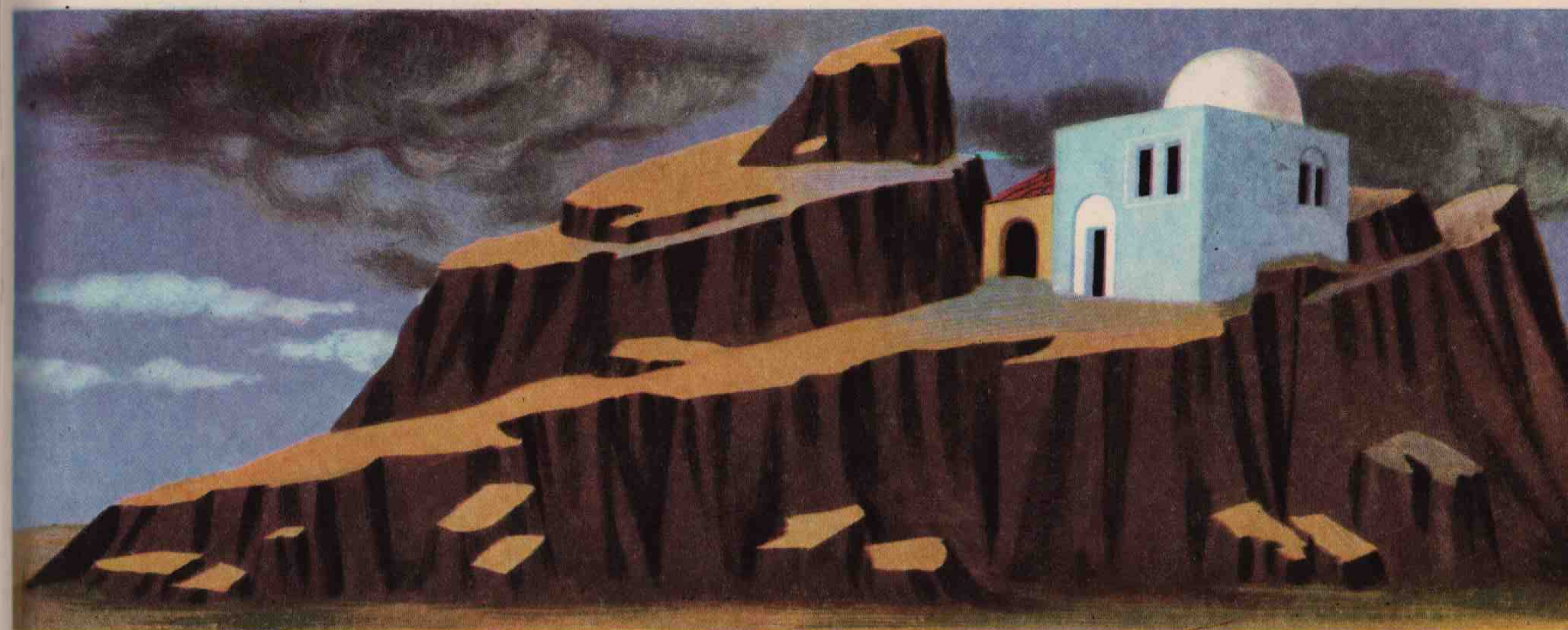
»Nedávejte svaté věci psům a neházejte svoje perly před vepře, nebo je nohama pošlapou, obrátí se proti vám a roztrhají vás.

Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proroci.

Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou!«

Po jejich ovoci je poznáte

»Mějte se na pozoru před nepravými proroky: přicházejí k vám převlečeni za ovce, ale uvnitř jsou draví vlci. Poznáte je po jejich ovoci. Copak se sklízají z trní hrozny nebo z bodláků fíky? Tak každý strom dobrý nese dobré ovoce, ale špatný strom nese špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce, ani špatný strom nést dobré ovoce.

Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Poznáte je tedy po jejich ovoci.

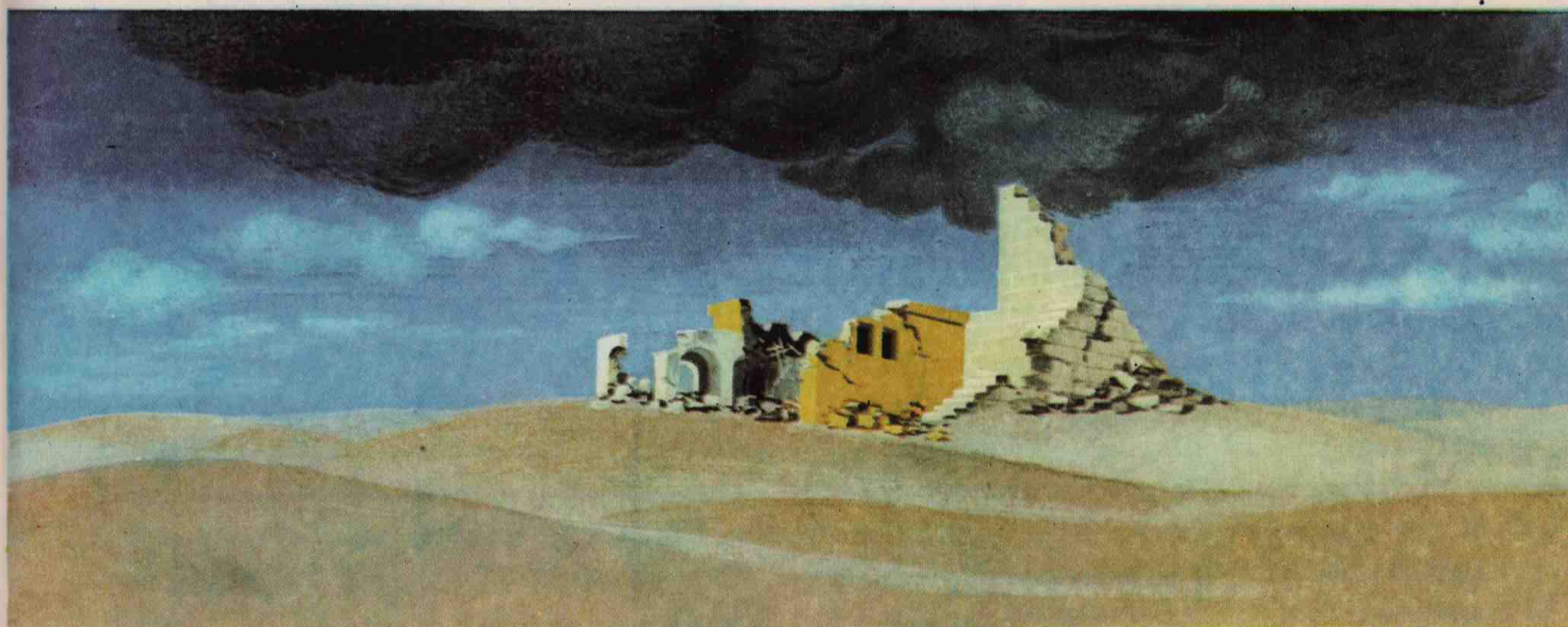
Proč mi říkáte: 'Pane, Pane!' a nečiníte, co pravím?

Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Mnoho z nich mi řekne v ten den: 'Pane, copak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů?' Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti!

Každý tedy, kdo slyší tato má slova a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům — ale nezřítíl se, protože měl základy na skále.

Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si dům vystavěl na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům — i zřítíl se a jeho pád byl veliký.«

Když Ježíš skončil tyto řeči, žasly zástupy nad jeho učením. Učil je totiž jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich učitelé Zákona.

Ježíš pokračuje ve svém poslání

Když Ježíš domluvil ke svým posluchačům, přišel do Kafarna. Jeden setník tam měl služebníka, na němž mu velmi záleželo; ten však byl nemocný a už umíral. Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a služebníka mu uzdravil. Starší přišli k Ježíšovi a horlivě se přimlouvali: »Zaslouží si, abys mu v tom vyhověl, protože má náš národ rád a vystavěl nám synagógu.«

Ježíš šel s nimi. Když už nebyl daleko od toho domu, poslal k němu setník přátele se vzkazem: »Pane, neobtěžuj se! Nebot' nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu; proto jsem si ani netroufal přijít k tobě osobně. Ale řekni slovo, a můj služebník bude uzdraven. Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu 'jdi', a jde, a jinému 'přijď', a přijde, a svému služebníkovi 'udělej to' a udělá to.«

Když to Ježíš uslyšel, podivil se mu; obrátil se k zástupu, který ho následoval, a prohlásil: »Říkám vám: Ani v izraelském národě jsem nenašel takovou víru!«

Když se pak poslové vrátili do domu, shledali, že ten služebník je zdrav.

Ježíš vzkřísí naimského mládence

Ježíš šel do města — jmenovalo se Naim. Šli s ním jeho učedníci a velký zástup.

Když se přiblížil k městské bráně, vynášeli právě mrtvého; byl to jediný syn a jeho matka byla vdova. Z města ji doprovázel velký zástup.

Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: »Neplač.« Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti, kdo je nesli, zůstali stát. Řekl: »Mládence, pravím ti, vstaň!« Mrtvý se posadil a začal mluvit. Ježíš ho vrátil jeho matce.

Všech se zmocnila bázeň, velebili Boha a říkali: »Veliký prorok povstal mezi námi« a »Bůh navštívil svůj lid!«

Tato zpráva o něm se roznesla po celém Judsku i po celém okolí.

Ježíš odpovídá Janovým poslům

Jan si zavolal dva ze svých učedníků a poslal je k Ježíšovi s otázkou: »Jsi ten, který

má přijít, nebo máme čekat jiného?» Ti muži k němu přišli a řekli: »Poslal nás Jan Křtitel a ptá se: 'Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?'«

Právě tehdy uzdravil mnoho lidí z nemocí, utrpení a z moci zlých duchů a mnoha slepým daroval zrak. I odpověděl jim:

»Jděte a zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blahosla-vený, kdo se nepohorší nade mnou.«

Ježíšovo svědectví o Janovi

Když Janovi poslové odešli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi:

»Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, zmítaný větrem? Nebo, co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo mají skvělý šat a žijí v přepychu, jsou v královských palácích. Nebo co jste vyšli

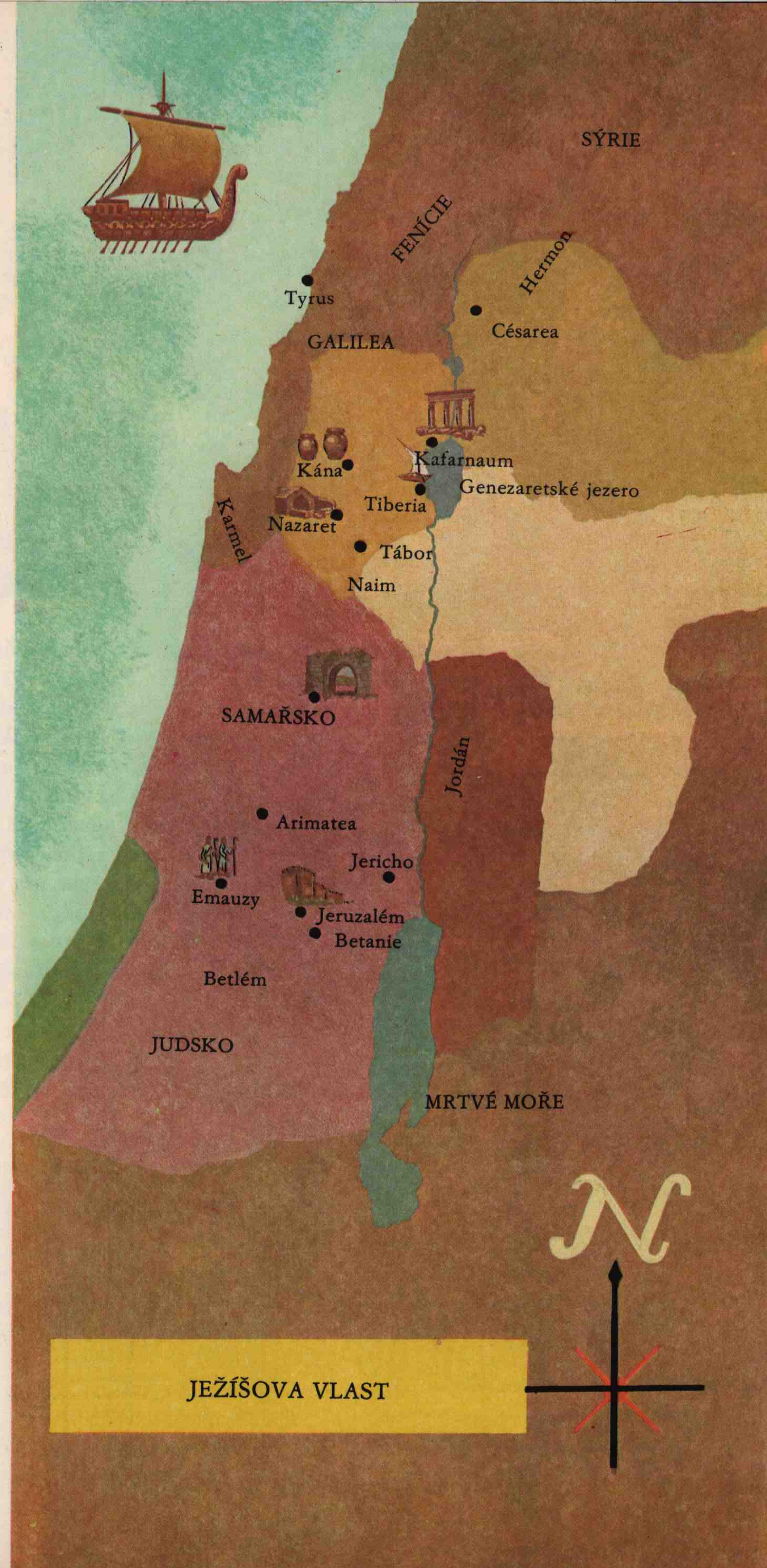
vidět? Proroka? Ano, pravím vám, více než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Hle, já posílám posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou.'

Pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší nad Jana; a přece i ten nejmenší v království Božím je větší než on.«

A všechen lid, který ho slyšel, i celníci dali Bohu za pravdu tím, že se dali pokřtít Janovým křtem. Ale farizeové a učitelé Zákona, když se nedali od Jana pokřtít, zavrhli úmysl, který Bůh s nimi měl.

Ježíš řekl dále zástupům: »Ke komu přirovnám lidi tohoto pokolení, komu jsou podobní? Jsou jako děti, které sedí na tržišti a navzájem na sebe volají: 'Hráli jsme vám, a vy jste netancovali, naříkali jsme, a vy jste se nechovali smutně.'

Přišel Jan Křtitel, nejedl chléb a nepil víno, a říkáte: 'Je blázen.' Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkáte: 'Je to žrout a pijan vína, přítel celníků a hříšníků!' A přece moudrost bude uznána za správnou ode všech rozum- ných lidí.«

Ježíš učí odpouštět

Ježíš přišel opět do chrámu a všecken lid přicházel k němu. On se posadil a učil je.

Tu k němu učitelé Zákona a farizeové přivedli ženu, přistiženou při cizoložství; postavili ji doprostřed a řekli mu: »Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?« Tou otázkou ho zkoušeli, aby ho mohli obžalovat.

Ježíš se sklonil a psal prstem po zemi. Když však na něj nepřestali naléhat, zvedl se a řekl: »Kdo z vás je bez hříchu, hod' první po ní kamenem!« A opět se sklonil a psal po zemi. Když to uslyšeli, byli zahanbeni ve svém svědomí a vytráceli se jeden po druhém, starší nejprve, až zůstal sám a žena před ním.

Ježíš se zvedl, a když viděl, že tam není nikdo jiný než ona, řekl jí: »Ženo, kde jsou ti, kdo na tebe žalovali? Nikdo tě neodsoudil?«

Ona řekla: »Nikdo, Pane.«

Ježíš řekl: »Ani já tě neodsuzuji, jdi a už nehřeš!«

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu.

V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila ze-

Jn 8; Lk 7

zadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem.

Když to spatřil farizeus, který ho pozval, pomyslnil si: »Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!«

Ježíš mu na to řekl: »Šimone, rád bych ti něco pověděl.«

On na to: »Jen mluv, Mistře!«

»Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?«

Šimon mu odpověděl: »Mám za to, že ten, komu odpustil více.«

Řekl mu: »Správně jsi usoudil.« Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: »Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbils mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.«

Jí pak řekl: »Jsou ti odpuštěny hříchy.«

Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: »Kdo je to, že i hříchy odpouští?«

On však řekl ženě: »Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!«

Ježíš vyvrací osočování farizeů

Když Ježíš vyháněl zlého ducha z němého člověka, někteří ze zástupu řekli: »Vyhání zlé duchy Belzebubem, vládcem zlých duchů!« Jiní ho pokoušeli a žádali od něho znamení z nebe.

On však znal jejich myšlenky, a proto jim řekl: »Každé království proti sobě rozdvojené zpustne a dům na dům padne. Je-li tedy

i satan v sobě rozdvojen, jak ob stojí jeho království? Říkáte totiž, že vyháním zlé duchy Belzebubem. Jestliže já vyháním zlé duchy Belzebubem, kým je vyhánějí vaši synové? Proto oni budou vašimi soudci. Jestliže však vyháním zlé duchy prstem Božím, pak už k vám přišlo Boží království.

Dokud ozbrojený silák hlídá svůj dvůr, jeho majetek je v bezpečí. Přepadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu jeho zbraně, na které spoléhal, a jeho kořist rozdá.

Kdo není se mnou, je proti mně, a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje.»

Hříchy proti Duchu svatému

»Proto vám pravím: Každý hřích, i rouhání se lidem odpustí, ale rouhání proti Duchu se neodpustí. A kdokoliv řekne slovo proti Synu člověka, bude mu odpuštěno, kdo však je řekne proti Duchu svatému, tomu nebu-

de odpuštěno ani v tomto věku ani v budoucím.

Bud' učíte strom dobrým, (a pak) i jeho ovoce dobrým, anebo učíte strom špatným, (a pak) i jeho ovoce špatným; neboť strom se poznává po ovoci.

Pokolení zmijí, jak můžete mluvit dobré věci, jsouce zlí? Neboť čím srdce plné, tím ústa přetékaají. Dobrý člověk vynáší z dobré zásoby věci dobré; a zlý člověk vynáší ze špatné zásoby věci špatné.

Ale pravím vám: Z každého prázdného slova, které lidé promluví, budou skládat v den soudu účty; neboť ze svých slov budeš ospravedlněn, a ze svých slov budeš také odsouzen.»

Když Ježíš mluvil k zástupům, zvolala na něho jedna žena ze zástupu: »Blahoslavený život, který tě nosil, a prsy, které tě kojily.«

On však řekl: »Spíše jsou blahoslavení ti, kdo slyší slovo Boží a zachovávají ho.«

Ježíš vyučuje zástupy v podobenstvích

Ježíš chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apostolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, nazývaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

Podobenství o rozsévači

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vystoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích.

»Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, tak že uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši slyš!«

Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: »Proč k nim mluvíš v podobenstvích?«

On odpověděl: »Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluví v podoben-

stvích, protože vidí, a přece nevidí, a slyší, a přece neslyší ani nerozumějí.

Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobenství o rozsévači: Když někdo slyší slovo o (Božím) království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto; to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty.

Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak

pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne.

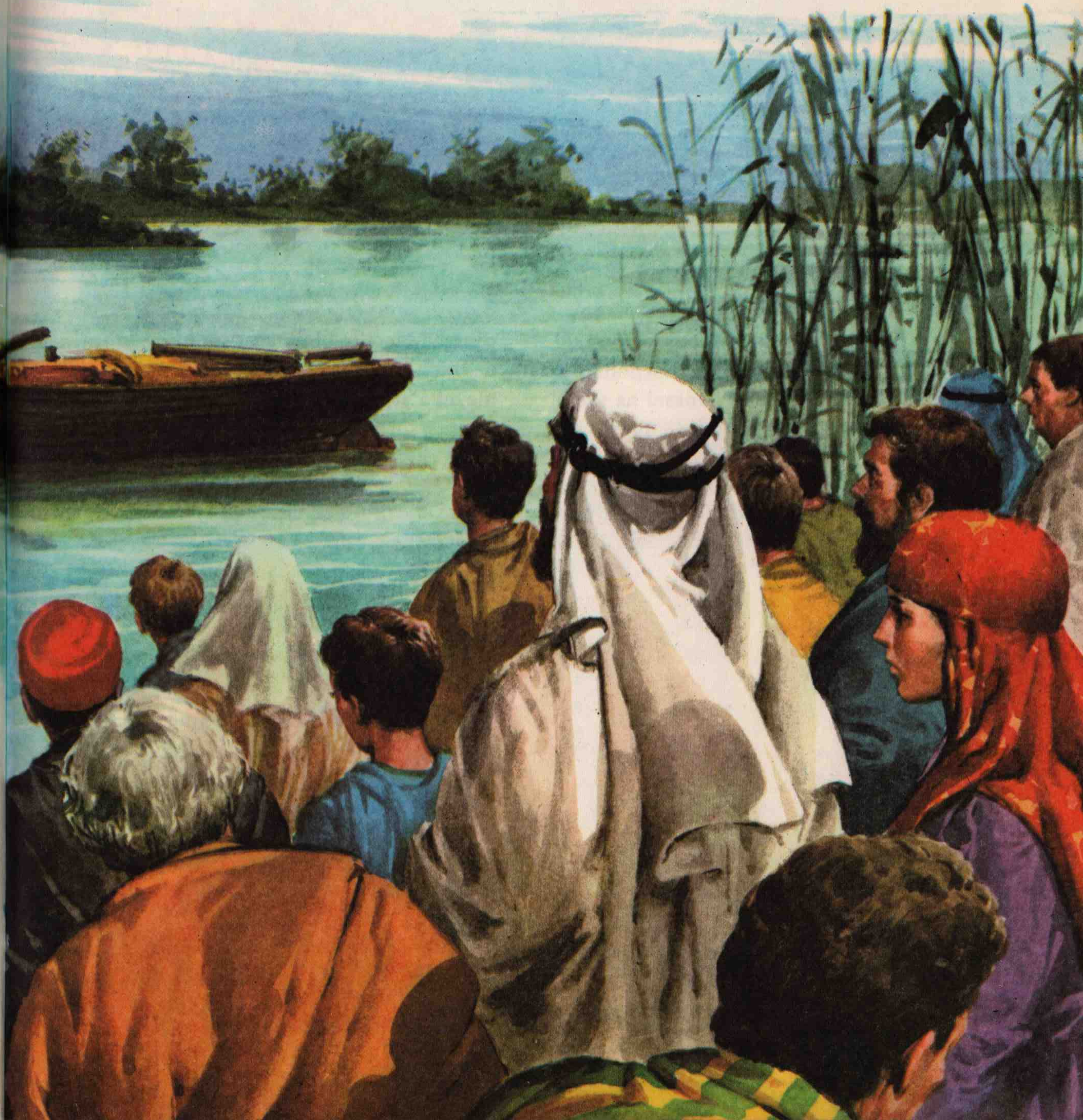
Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku.

Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek, a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný.

Podobenství o koukoli

Ježíš předložil zástupům jiné podobenství:

»Nebeské království se podobá člověku, který nasel na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak osení

vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: 'Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?' On jim odpověděl: 'To udělal nepřítel'. A služebníci mu řekli: 'Máme jít a sesbírat ho?' On však řekl: 'Ne, jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i

pšenici. Nechte obojí růst spolu až do žní, a o žních řeknu žencům: Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.'«

Podobenství o hořčičném semenu

Ježíš předložil zástupům jiné podobenství:

»Nebeské království je jako hořčičné zrnko, které člověk vzal a zasel na svém poli. Je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.«

To všechno mluvil Ježíš zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok:

'Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.'

své anděly, ti posbírají z jeho království všechny svůdce a ty, kdo dělají nepravosti a uvrhnou je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípaní zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši, slyš!»

Vysvětlení podobenství o koukoli

Ježíš rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: »Vylož nám to podobenství o pleveli na poli.«

Odpověděl: »Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé.

Jako se sbírá plevel a spaluje v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle

Podobenství o rybářské síti

Ježíš řekl zástupům:

»Nebeské království je podobné síti, která se spustí do moře a zahrne všechno možné. Když je plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Tak to bude při skonání věku: Vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípaní zubů.«

Ježíš káže v Nazaretě

Lk 4; Mk 6

slovům z jeho úst a říkali: »Není to syn Josefův?« I pohoršovali se nad ním.

Řekl jim: »Jistě mi připomenete přísloví: Lékaři, uzdrav sám sebe! Udělej i tady ve svém domově to, o čem jsme slyšeli, že se stalo v Kafarnau.« Dále řekl: »Amen, pravím vám: Žádný prorok není vítaný ve svém domově.«

Když to slyšeli, všichni v synagóze vzplnuli hněvem. Zvedli se, vyhnali ho ven z města a vedli až na sráz hory, na níž bylo vystavěno jejich město, aby ho srazili dolů.

Ježíš přišel také do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagógy. Povstal, aby předčítal (z Písma).

Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo: 'Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, vyhlásil milostivé léto Páně.'

Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkovi a usedl. A všichni v synagóze na něho upřeně hleděli.

Začal k nim mluvit: »Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.«

Všichni mu přisvědčovali, divili se milým

Lk 8; Mk 4, 5

On však prošel jejich středem a ubíral se dál.

A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných lidí vložil ruce a uzdravil je. Divil se jejich nevěře.

Utišení bouře na moři

Jednoho dne večer vybídl Ježíš své učedníky: »Přeplavme se na druhý břeh.« Rozpustili tedy zástup a vzali Ježíše s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné loďky jely s ním.

Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny doráželi na loď a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: »Mistře, je ti to jedno, že hyneme?« Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: »Mlč! Bud' zticha!« A vítr ustal a zavládalo úplné ticho.

Jim pak řekl: »Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?«

Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali si mezi sebou: »Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?«

Ježíš a jeho učedníci se přeplavili na druhý břeh moře do gerazenského kraje.

Sotva vystoupil z lodi, hned proti němu běžel z hrobních slují člověk posedlý nečistým duchem. Bydlel v hrobových jeskyních, a už ani řetězy ho nikdo nemohl svázat. Často ho totiž spoutali okovy na nohou a řetězy na ruku, ale on řetězy na sobě roztrhal a okovy rozlámал — nikdo neměl sílu ho zkrotit. Po celé dny a noci se potuloval po těch jeskyních a po horách, křičel a tloukl se kamením.

Když z dálky spatřil Ježíše, přiběhl, padl před ním na zem a hrozně vykřikl: »Co je ti po mně, Ježíši, synu Boha nejvyššího? Zapřisáhám tě při Bohu, netrap mě!«

Ježíš mu totiž řekl: »Nečistý duchu, vyjdi z toho člověka!«

Také se ho zeptal: »Jak se jmenuješ?«

Odpověděl: »Moje jméno je Pluk, protože je nás mnoho.« A velmi ho prosil, aby je neposílal pryč z té krajiny.

Na stráni se tam páslo velké stádo vepřů. Ti zlí duchové ho prosili: »Pošli nás do těch vepřů. Nech nás do nich vejít.«

Ježíš jim to dovolil.

Nečistí duchové vyšli a vstoupili do vepřů. A stádo se hnalo po příkrém srázu do moře — bylo jich na dva tisíce — a v moři se utopilo.

Pasáci vepřů utekli a oznámili to v městě i po dvorcích. Lidé se šli podívat, co se stalo. Když přišli k Ježíšovi a viděli toho posedlého zlými duchy, který jich míval v sobě celý pluk, jak tam sedí oblečený a při zdravé mysli, padla na ně bázeň. Ti, kdo viděli, jak se to stalo s tím posedlým a s vepří, jim to vypravovali. Tu začali Ježíše prosit, aby z jejich kraje odešel.

Když nastupoval na loď, prosil ho ten bývalý posedlý, aby u něho směl zůstat. On mu to však nedovolil, ale řekl mu: »Jdi domů ke své rodině a vypravuj jim, jak veliké dobrodiní ti Pán prokázal a jak se nad tebou smiloval.« Odešel tedy a začal v Desítiměstí rozhlásovat, jak veliké dobro-

diní mu Ježíš prokázal. A všichni se tomu divili.

Ježíš křísí Jairovu dceru

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagógy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: »Moje dceruška umírá. Pojd', vlož

na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.« Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj.

Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Slyšela o Ježíšovi; šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatů. Řekla si totiž: »Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu

uzdravena.« A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena.

Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla síla. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: »Kdo se to dotkl mých šatů?«

Jeho učedníci mu odpověděli: »Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě dotkl!«

Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která

to udělala. Tu přišla ta žena celá ustrašená a rozechvěná — věděla dobře, co se s ní stalo — padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu.

On jí na to řekl: »Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zba-vena) svého neduhu!«

Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagógy se zprávou: »Tvá dcera umřela. Proč ještě mistra obtěžuješ?«

Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagógy: »Neboj se, jen věř!« Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi.

Přišli k domu představeného synagógy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: »Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, ale spí.« Dali se mu do smíchu.

On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: »Talitha kum!«, to znamená: »Děvče, říkám ti, vstaň!«

Děvče hned vstalo a chodilo, bylo jí totiž dvanáct let. (Lidé) byli úžasem jako bez sebe.

Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali jíst.

Stětí Jana Křtitele

Král Herodes uslyšel o Ježíšovi, neboť jeho jméno se stalo známým. Říkalo se, že je to Jan Křtitel, vzkříšený z mrtvých, a proto že v něm působí zázračné síly. Jiní říkali: »Je to Eliáš«, jiní zase: »Je to prorok — jako jeden z proroků.« Když to Herodes uslyšel, řekl: »Jan, kterého jsem dal stít, byl vzkříšen.«

Herodes totiž dal Jana zatknout, spoutat a zavřít do vězení kvůli Herodiadě, manželce svého bratra, protože si ji vzal za ženu. Jan říkal Herodovi: »Není dovoleno, abys měl za ženu manželku svého bratra!« Herodias proto na něj zanevřela a nejraději by ho připravila o život, ale nemohla. Herodes totiž měl před Janem strach. Znal ho jako

spravedlivého a svatého člověka a chránil ho. Když ho slyšel, byl celý nespůj, přesto však si ho rád poslechl.

Naskytl se vhodná chvíle, když Herodes na své narozeniny vystrojil hostinu svým hodnostářům, důstojníkům a významným lidem z Galileje. Vstoupila tam i dcera té Herodiady a tančila. Herodovi i hostům se tak zalíbila, že král řekl dívce: »Požádej mě,

oč chceš, a dám ti to!« A pod přísahou jí prohlásil: »O cokoli požádáš, dám ti to, i kdyby to byla polovina mého království!« Ona vyšla ven a zeptala se matky: »Co bych si měla žádat?« Ta odpověděla: »Hlavu Jana Křtitele.«

Hned se tedy rychle vrátila ke králi a žádala si: »Chci, abys mi dal ihned na míse hlavu Jana Křtitele.«

Král se zarmoutil, ale pro přísahu a kvůli hostům ji nechtěl odmítnout. Hned tedy poslal král kata s rozkazem, aby přinesl jeho hlavu. Ten odešel a st' al ho ve vězení, přinesl jeho hlavu na míse a dal ji dívce a dívka ji dala své matce.

Když o tom uslyšeli Janovi učedníci, přišli, vzali jeho tělo a pochovali ho do hrobu.

Stětí Jana Křtitele

Král Herodes uslyšel o Ježíšovi, neboť jeho jméno se stalo známým. Říkalo se, že je to Jan Křtitel, vzkříšený z mrtvých, a proto že v něm působí zázračné síly. Jiní říkali: »Je to Eliáš«, jiní zase: »Je to prorok — jako jeden z proroků.« Když to Herodes uslyšel, řekl: »Jan, kterého jsem dal stít, byl vzkříšen.«

Herodes totiž dal Jana zatknout, spoutat a zavřít do vězení kvůli Herodiadě, manželce svého bratra, protože si ji vzal za ženu. Jan říkal Herodovi: »Není dovoleno, abys měl za ženu manželku svého bratra!« Herodias proto na něj zanevřela a nejraději by ho připravila o život, ale nemohla. Herodes totiž měl před Janem strach. Znal ho jako

spravedlivého a svatého člověka a chránil ho. Když ho slyšel, byl celý nesvůj, přesto však si ho rád poslechl.

Naskytl se vhodná chvíle, když Herodes na své narozeniny vystrojil hostinu svým hodnostářům, důstojníkům a významným lidem z Galileje. Vstoupila tam i dcera té Herodiady a tančila. Herodovi i hostům se tak zalíbila, že král řekl dívce: »Požádej mě,

oč chceš, a dám ti to!« A pod přísahou jí prohlásil: »O cokoli požádáš, dám ti to, i kdyby to byla polovina mého království!« Ona vyšla ven a zeptala se matky: »Co bych si měla žádat?« Ta odpověděla: »Hlavu Jana Křtitele.«

Hned se tedy rychle vrátila ke králi a žádala si: »Chci, abys mi dal ihned na míse hlavu Jana Křtitele.«

Král se zarmoutil, ale pro přísahu a kvůli hostům ji nechtěl odmítnout. Hned tedy poslal král kata s rozkazem, aby přinesl jeho hlavu. Ten odešel a st' al ho ve vězení, přinesl jeho hlavu na míse a dal ji dívce a dívka ji dala své matce.

Když o tom uslyšeli Janovi učedníci, přišli, vzali jeho tělo a pochovali ho do hrobu.

Ježíš rozmnožuje chléb

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a čemu učili. Řekl jim: »Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočiňte.« Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi.

Nasyčení pěti tisíc lidí

Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

Když už čas pokročil, přistoupili k němu jeho učedníci a řekli: »Toto místo je osamělé a čas už pokročil. Propusť je, ať si jdou do okolních dvorců nakoupit něco k jídlu.«

Odpověděl jim: »Dejte vy jim jíst!«

Řekli mu: »Máme jít nakoupit za dvě stě denárů chleba a dát jim jíst?«

Zeptal se jich: »Kolik chlebů máte? Jděte se podívat!« Když to zjistili, řekli: »Pět a dvě ryby.«

Přikázal jim, aby všechny rozsadili po

skupinách na zelený trávník. Rozložili se v hloučcích po stu a po padesáti.

Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhledl k nebi, požehnal, lámal chleby a

dával učedníkům, aby jim je předkládali. I ty dvě ryby rozdělil všem.

A jedli všichni a nasýtli se. A ještě sebrali dvanáct plných košů kousků chleba a ryb.

Těch pak, kteří jedli chleby, bylo pět tisíc mužů.

Ježíš kráčí po moři

Když Ježíš nasýtil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám.

Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr proti nim.

K ránu šel Ježíš k nim a kráčel po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet.

Ježíš však na ně hned promluvil: »Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!«

Petr mu odpověděl: »Pane, když jsi to ty, rozkaž, at' přijdu k tobě po vodě.«

A on řekl: »Pojď!«

Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: »Pane, zachraň mě!«

Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: »Malověrný, proč jsi pochyboval?«

Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: »Jsi opravdu Boží syn.«

V genezaretském kraji

Přeplavili se na druhý břeh a přistáli u Genezaretu. Jakmile ho tamější lidé poznali, rozeslali o tom zprávu do celého okolí. Přinášeli mu všechny nemocné a prosili ho, aby se směli aspoň dotknout lemu jeho šatů. A všichni, kdo se ho dotkli, byli uzdraveni.

Ježíš učí o vnitřní čistotě

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni Židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce.

Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: »Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistýma rukama?«

Odpověděl jim: »Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: 'Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.' Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského, umýváte džbány a číše a takových podobných věcí děláte mnoho.«

Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: »Slyšte mě všichni a pochopte! Člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvřňuje.«

Tu k němu přistoupili jeho učedníci a řekli mu: »Víš, že se farizeové pohoršili, když slyšeli tvou řeč?«

On odpověděl: »Každá rostlina, kterou nezasadil můj nebeský Otec, bude vytržena i s kořenem. Nechte je! Jsou to slepí vůdcové slepých. Když ale slepý povede slepého, oba spadnou do jámy.«

Když pak odešel od zástupu a vstoupil do domu, ptali se ho jeho učedníci na ten výrok.

Řekl jim: »I vy jste tak nechápaví? Nerozumíte, že člověka nemůže poskvřnit nic, co do něho vchází zvenčí? Vždyť mu to přece nevchází do srdce, ale do žaludku a odchází do stoky. Co vychází z člověka, to ho poskvřňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest,

prostopášnost, závist, urážky, pýcha, opováhivost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvřňuje. Jíst však neumytýma rukama, člověka neposkvřňuje.«

Potom odešel Ježíš z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje.

Církev založená na skále

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: »Za koho lidé pokládají Syna člověka?«

Oni řekli: »Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.«

Řekl jim: »A za koho mě pokládáte vy?«

Šimon Petr odpověděl: »Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.«

Ježíš mu řekl: »Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím: Ty jsi Petr, skála, a na té skále zbuduji svou církev a moci pekla jí nepřemohou. Tobě dám klíče nebeského království, a co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.«

Tehdy přikázal svým učedníkům, aby nikomu neříkali, že je Mesiáš.

Ježíš předpovídá své utrpení a smrt

Od té doby začal Ježíš svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží i učitelů Zákona, že bude zabit, a třetího dne že bude vzkříšen.

Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: »Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!«

On se však obrátil a řekl Petrovi: »Jdi mi z

očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.«

Potom řekl Ježíš svým učedníkům:

»Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši?«

Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání. Amen, pravím vám: Někteří z těch, kdo tady stojí, neokusí smrt, dokud neuvidí Syna člověka, jak přichází se svým královstvím.«

Ježíšovo proměnění na vysoké hoře

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo.

A hle — ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají.

Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: »Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavíme tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.«

Když ještě mluvil, zastínil je najednou světlý oblak, a hle — z oblaku se ozval hlas: »To je můj milovaný Syn, v něm jsem si zalíbil; toho poslouchejte!«

Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli.

Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: »Vstaňte, nebojte se!« Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše.

Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: »Nikommu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.«

I otázali se ho učedníci: »Proč tedy říkají

zákoníci, že nejprve má přijít Eliáš?«

On pak jim odpověděl: »Eliáš sice přijde a napraví všechno; ale pravím vám: Eliáš již přišel, ale nepoznali ho, nýbrž učinili mu, co

se jim zlíbilo. Tak i Syn člověka bude od nich trpět.«

Tu porozuměli učedníci, že jim to pravil o Janu Křtiteli.

Ježíš učí apoštoly

Když Ježíš sestoupil s hory a přišel k učedníkům, uviděl kolem nich velký zástup a učitele Zákona, jak se s nimi přou. Jakmile ho všichni ti lidé uviděli, zachvěli se posvátnou bázní, seběhli se kolem něho a pozdravovali ho. Zeptal se jich: »Proč se s nimi přete?«

Jeden z těch lidí mu odpověděl: »Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna. Má v sobě ducha němoty. Když ho popadne, srazí ho k zemi, a on má pěnu na ústech, skřípe zuby a strne. Prosil jsem tvé učedníky, aby ho vyhnali, ale nedovedli to.«

On jim na to řekl: »Pokolení nevěřící! Jak dlouho ještě mám být u vás? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přived'te mi ho ke mně!« Přivedli ho k němu. Jakmile duch spatřil (Ježíše), hned zkroutil chlapce křečí. Padl na zem a svíjel se s pěnou na ústech.

Ježíš se zeptal jeho otce: »Jak dlouho to má?«

Odpověděl: »Od malička; často ho i do

ohně hodil nebo do vody, aby ho zničil. Ale můžeš-li něco, měj s námi slitování a pomoz nám!«

Ježíš mu odpověděl: »Můžeš-li? Všechno je možné tomu, kdo věří!«

Otec toho chlapce hned vykřikl: »Věřím! Pomoz mé nevěře!«

Když Ježíš viděl, že se lid sbíhá, pohrozil nečistému duchu: »Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji: Vyjdi z něho a nikdy už do něho nevházej!« Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel. Chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí mysleli, že umřel. Ale Ježíš ho vzal za ruku, zvedl ho a on vstal.

Když Ježíš vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, zeptali se ho: »Proč jsme ho

nemohli vyhnat my?« Odpověděl jim: »Takový ďábel nemůže být vyhnán ničím jiným než modlitbou a postem.«

Spor o prvenství mezi učedníky

Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: »O čem jste cestou rozmlouvali?«

Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší.

Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: »Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.«

Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: »Kdo přijme jedno z takových

dětí kvůli mně, mne přijímá, a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.«

Kdo by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Je nutno, aby přicházela pohoršení, ale běda tomu člověku, skrze něhož pohoršení přichází.

Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhastitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko,

vylopni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby 'každá výpověď' byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků'. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církev, ať je pro tebe jako pohan nebo celník.

Dále vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.«

Podobenství o dvou služebnících

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: »Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?«

Ježíš mu odpověděl: »Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát.

Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal ho prodat i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenu prosil: 'Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím.' A pán se nad tím služebníkem smiloval, propustil ho a dluh mu odpustil.

Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtit a křičel: 'Zaplat, co jsi dlužen!' Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: 'Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to.' On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí.

Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Tu si ho pán zavolal a řekl mu: 'Ničemný služebníku! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil.

Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se já smiloval nad tebou?' A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh.

Tak bude s vámi jednat i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.«

Když se přibližovala doba Ježíšovy smrti, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma.

Když tam šel se svými učedníky, cestou mu někdo řekl: »Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.«

Ježíš mu však odpověděl: »Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.«

Jiného zase vybídl: »Pojď za mnou!« On však řekl: »Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce.«

Odpověděl mu: »Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!«

A ještě jiný řekl: »Půjdu za tebou, Pane; jen mi dovol, abych se napřed rozloučil doma s rodinou.«

Ježíš mu však odpověděl: »Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království.«

Ježíš posílá dvaasedmdesát učedníků kázat

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít a řekl jim:

»Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstávejte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!' Když přijdete do některého města, a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: 'I ten prach, který se nám ve vašem městě přichytil na nohou, vám tu střešáme. To si však pamatujte: Přiblížilo se Boží království!'

Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu.

Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal.«

Podobenství o milosrdném Samaritánu

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se: »Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?«

Ježíš mu řekl: »Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?«

On odpověděl: »Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.«

Řekl mu: »Správně jsi odpověděl. To dělej, a budeš žít.«

Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: »A kdo je můj bližní?«

Ježíš se ujal slova a řekl: »Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a octl se mezi lupiči.

Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu. Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumaru, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: 'Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.'

Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se octl mezi lupiči?«

On odpověděl: »Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.«

A Ježíš mu řekl: »Jdi a stejně jednej i ty!«

Bohatý jinoch

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: »Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?«

Ježíš mu odpověděl: »Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: 'Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!«

On mu na to řekl: »Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.«

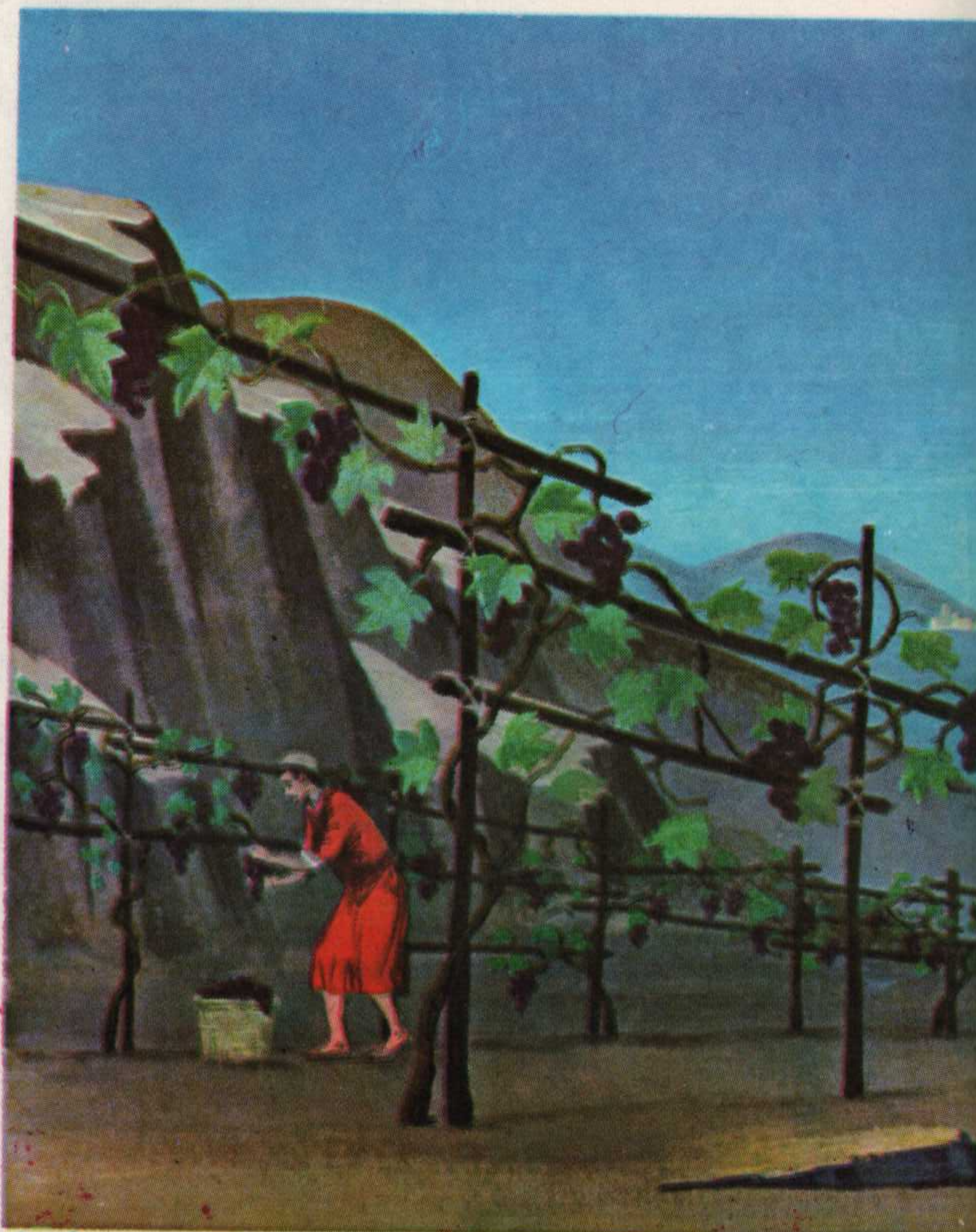
Ježíš na něho pohleděl s láskou a řekl mu: »Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!«

On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku.

Nebezpečí bohatství

Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: »Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!«

Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: »Děti, jak je těžko vejít do Božího království. Spíš projde velbloud

uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.«

Oni užasli ještě více a říkali si mezi sebou: »Kdo tedy může být spasen?«

Ježíš na ně pohleděl a řekl: »U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.«

Odměna apoštolů

Petr řekl Ježíšovi: »My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.«

Ježíš odpověděl: »Amen, pravím vám: Není nikdo, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky, děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.«

A tak mnozí první budou posledními a poslední prvními.«

Podobenství o dělnících na vinici

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství:

»Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně zrána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s nimi denár na den a poslal je na vinici.

Když vyšel kolem devíti hodin, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici a dám vám, co bude spravedlivé.' A šli. Kolem dvanácti a tři hodin odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak.

Vyšel kolem pěti hodin a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: 'Co tu celý den nečinně stojíte?' Odpověděli mu: 'Nikdo nás nenajal.' Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici!'

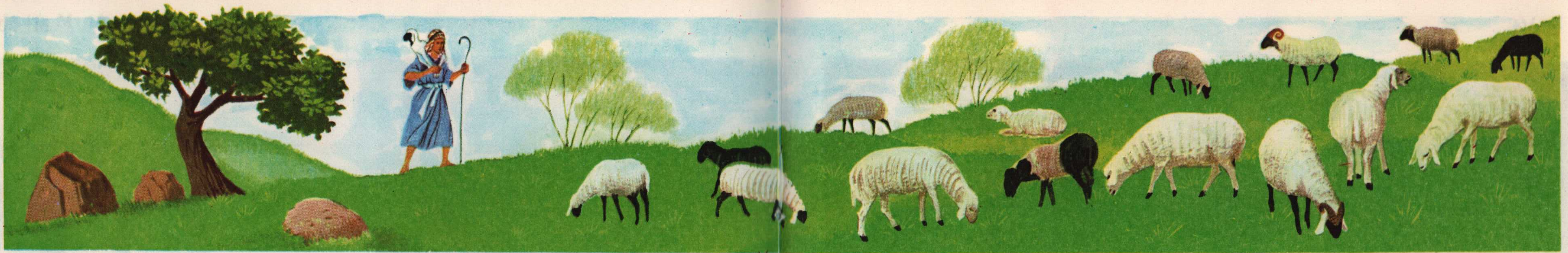
Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: 'Zavolej dělníky a vyplat jim mzdu, začni od posledních k prvním.'

Přišli ti, kdo nastoupili kolem pěti odpoledne a dostali po denáru. Když přišli první, mysleli, že dostanou víc, ale i oni dostali po denáru. Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: 'Tady ti poslední pracovali jedinou hodinu, a dals jím zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.' On však jednomu z nich odpověděl: 'Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomuhle poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chceš? Anebo závidíš, že jsem dobrý?'

A tak první budou posledními a poslední prvními.«

Podobenství o ztracené ovci

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: »Přijímá hříšníky a jí s nimi!«

Pověděl jim tedy toto podobenství: »Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devadesátdevět v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.'

Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátil, než nad devěadesáti spravedlivými, kteří obrácení nepotřebují.«

Podobenství o ztracené minci

»Nebo která žena, když má deset stříbrných mincí a jednu z nich ztratí, nerozsvítí svítilnu, nevymete dům a nehledá pečlivě,

dokud ji nenajde? A když ji najde, svolá své přítelkyně i sousedky a řekne jim: 'Radujte se se mnou, protože jsem našla stříbrnou minci, kterou jsem ztratila.'

Právě tak, říkám vám, mají radost boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátil.«

Podobenství o marnotratném synu

Další podobenství:

»Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: 'Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.' On jim rozdělil své jmění. Zanedlouho mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem rozházel.

A když už všechno utratil, nastal v té zemi

veliký hlad, a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek lusky, které žrali vepři, ale oni ty mu nikdo nedával.

Tu šel do sebe a řekl: 'Kolik nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě. Už nejsem hoden nazývat se tvým synem; přijmi mě jako jednoho ze svých nádeníků.' Vstal a šel k svému otci.

Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a pohnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: 'Otče, zhřešil jsem proti nebi i proti tobě. Už nejsem hoden nazývat se tvým synem.'

Ale otec rozkázal svým služebníkům: 'Ihned přineste nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte ho, hoduj-

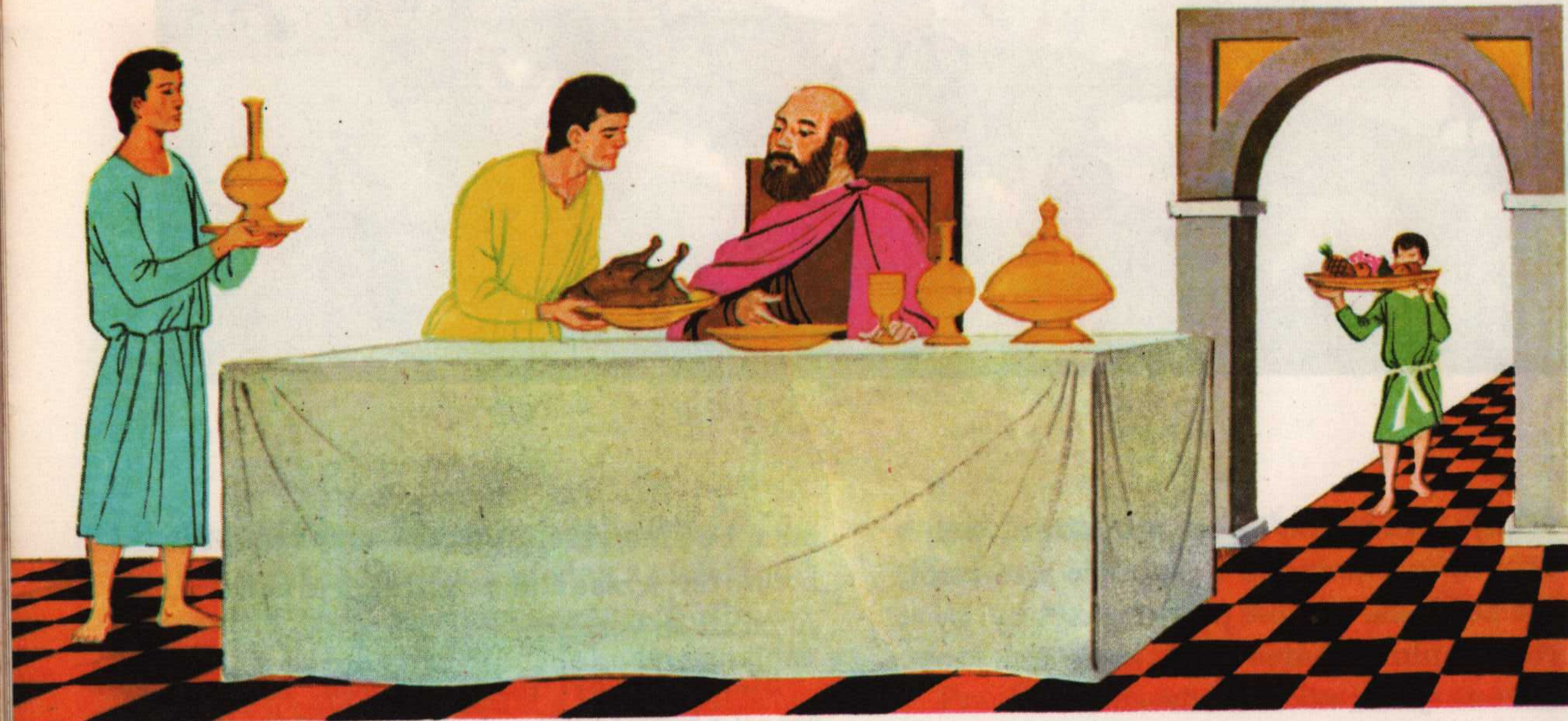
me a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.' A začali se veselit.

Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolał si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: 'Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.' I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř.

Otec vyšel a domlouval mu. Ale on mu odpověděl: 'Už tolik let ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz neporušil; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.'

On mu však řekl: 'Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé. Ale máme

proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.'«

Podobenství o Lazarovi a boháčovi

Ježíš řekl farizeům:

»Byl jeden bohatý člověk, nádherně a vybraně se strojíl a den co den skvěle

hodoval. U vrat jeho domu léhával nějaký chudák, jménem Lazar, plný vředů, a toužil nasytit se aspoň odpadky se stolu toho boháče; dokonce přibíhali psi a olízovali mu vředy.

Ten chudák umřel a andělé ho přenesli k Abrahámovi; zemřel i ten boháč a byl pohřben.

A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abraháma a u něho Lazara. Tu zvolal: 'Otče Abraháme, smiluj se nade

mnou a pošli Lazara, at' omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svlaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni.'

Abrahám řekl: 'Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se tu raduje, a ty trpíš. A k tomu ke všemu je mezi námi a vámi veliká propast, takže nikdo — i kdyby chtěl — nemůže přejít odtud k vám ani překročit od vás k nám.'

Řekl: 'Prosím tě tedy, otče, pošli jej do

mého otcovského domu, neboť mám pět bratrů, at' je varuje, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.'

Ale Abrahám mu odpověděl: 'Mají Mojžíše a proroky, at' je poslouchají!'

On řekl: 'To ne, otče Abraháme, ale přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.'

Řekl mu: 'Jestliže neposlouchají Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.'«

Na cestě do Jeruzaléma

A jemu řekl: »Vstaň a jdi. Tvá víra tě zachránila.«

Podobenství o farizeovi a celníkovi

Ježíš řekl těm, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, toto podobenství:

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: »Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!«

Když je uviděl, řekl jim: »Jděte a ukažte se kněžím.« A jak odcházeli, byli očištěni.

Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán.

Ježíš nato řekl: »Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec!«

»Dva muži vstoupili do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus, druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se sám u sebe takto: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizolož-

níci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.'

Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout, nýbrž bil se do prsou a říkal: 'Bože, slituj se nade mnou hříšným.'

Pravím vám, že celník se vrátil do svého domu ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.«

následovali ho s bázni. Vzal si stranou zase svých Dvanáct a začal jim mluvit o tom, co na něj čeká:

»Teď jdeme do Jeruzaléma a splní se všechno, co napsali proroci o Synu člověka. Bude vydán velekněžím a učitelům Zákona. Odsoudí ho k smrti a vydají pohanům a budou se mu posmívat a plivat na něj a zbičují ho a zabijí, ale po třech dnech vstane.«

Oni však z toho neporozuměli ničemu. To slovo jim bylo skryto a nepochopili, co bylo řečeno.

Ježíš znovu předpovídá svoje umučení

Učedníci byli na cestě do Jeruzaléma a Ježíš pospíchal před nimi; byli zaraženi a

Synové Zebedeovi chtějí první místa

Tu k němu přistoupili Zebedeovi synové Jakub a Jan a řekli mu: »Mistře, rádi bychom, kdybys nám splnil jednu prosbu.«

Odpověděl jim: »Co chcete, abych pro vás udělal?«

Řekli mu: »Dej, at' v tvé slávě zasedneme jeden po tvé pravici a druhý po tvé levici.«

Ale Ježíš jim řekl: »Nevíte, co chcete. Můžete pít kalich, který já piji, nebo dát se ponořit v křest, ve který já budu ponořen?«

Odpověděli mu: »Můžeme!«

Ježíš jim řekl: »Kalich, který já piji, pít budete, a v křest, ve který já budu ponořen, ponížení budete. Ale posadit po mé pravici nebo levici není má věc, nýbrž je pro ty, kterým je to připraveno.«

Když to uslyšelo ostatních deset, rozmrzeli se na Jakuba a na Jana. Ježíš si je zavolal a řekl jim: »Víte, že ti, kdo se pokládají za panovníky, tvrdě vládnou národům a velmoži dávají cítit svou moc. Mezi vámi však tomu tak nebude. Ale kdo by chtěl být mezi vámi velký, at' je vašim služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, at' je otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.«

Ježíš u celníka Zachea

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby Ježíše viděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: »Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě.« On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal.

Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: »Vešel jako host k hříšníkovi!«

Zacheus se zastavil a řekl Pánu: »Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli

jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!«

Ježíš mu řekl: »Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.«

Marta a Marie

Ježíš přišel do jedné vesnice. Nějaká žena, jménem Marta, přijala ho do domu. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč. Marta měla plno práce s obsluhou. Přistoupila k němu a řekla: »Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala obsluhovat samotnou? Řekni jí přeče, at' mi pomůže!«

Pán jí odpověděl: »Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí. Jen málo je třeba, ano, jen jedno. Marie si vybrala nejlepší úděl, a ten jí nikdo nevezme.«

Lazar, Ježíšův přítel zemře

Byl nemocný jeden člověk, Lazar z Betanie, z vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána vzácným olejem a nohy mu utřela svými vlasy; a její bratr Lazar byl nemocen.

Sestry mu vzkázaly: »Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.«

Když to Ježíš uslyšel, řekl: »Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.« Ježíš měl rád Martu, její sestru i Lazara.

no, co tě chtěli židé kamenovat, a zase tam chceš jít?«

Ježíš odpověděl: »Copak nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.« To pověděl a dodal: »Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.«

Učedníci mu řekli: »Pane, jestliže spí, uzdraví se.« Ježíš však mluvil o jeho smrti, a oni mysleli, že mluví o pouhém spánku.

Tehdy jim Ježíš řekl přímo: »Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojd'me k němu.«

Tomáš, jinak Blíženec, řekl ostatním učedníkům: »Pojd'me i my, ať zemřeme spolu s ním!«

Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již

mu naproti. Marie zůstala doma. Marta řekla Ježíšovi: »Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že všechno, oč požádáš Boha, Bůh ti dá.«

Ježíš jí řekl: »Tvůj bratr vstane.«

Řekla mu Marta: »Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.«

Ježíš jí řekl: »Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?«

Řekla mu: »Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.«

S těmi slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: »Je tu Mistr a volá tě.« Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice,

Ježíš vzkřísí Lazara

Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: »Pane, kdybys byl zde, můj bratr by neumřel.«

Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i židé, kteří přišli s ní, byl vzrušen v duchu, zachvěl se a řekl: »Kam jste ho položili?«

Řekli mu: »Pane, pojd' se podívat!«

Ježíš zaplakal.

Židé říkali: »Hle, jak ho miloval!« Někteří z nich však řekli: »Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?«

Ježíš znovu vzrušen přišel k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen.

Ježíš řekl: »Odvalte kámen!«

Sestra zemřelého Marta mu řekla: »Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.«

Ježíš jí odpověděl: »Neřekl jsem ti, že uvidíš Boží slávu, budeš-li věřit?«

Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: »Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.« Když to řekl, zvolal mocným hlasem: »Lazare, pojd' ven!«

Zemřelý vyšel, měl plátnem svázané ruce i nohy a tvář zahalenou šátkem.

Ježíš jim řekl: »Rozvažte ho a nechte odejít!«

Následky Lazarova vzkříšení

Mnozí z židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho. Ale někteří z nich šli k farizeům a oznámili jim, co udělal.

Velebnější a farizeové svolali radu a řekli: »Co si počneme? Ten člověk dělá mnoho divů. Necháme-li ho tak, všichni v něho uvěří, a přijdou Římané a zničí nám toto svaté místo i národ.«

Jeden z nich, Kaifáš, velekněz toho roku, jim řekl: »Vy ničemu nerozumíte; nechápete, že je pro vás lépe, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ.«

Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: »Pojd'me opět do Judska!«

Učedníci mu řekli: »Mistře, není to dáv-

čtyři dny v hrobě. Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, a mnozí z židů přišli k Martě a Marii, aby je potěšili v zármutku nad jejich bratrem.

Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla

ale byl ještě na tom místě, kde se s ním Marta setkala. Když viděli židé, kteří byli s Marií v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; domnívali se, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala.

To však neřekl sám ze sebe, ale jako velekněz toho roku, vyřkl proroctví, že Ježíš má zemřít za národ, a nejenom za národ, ale také, aby rozptýlené děti Boží shromáždil v jedno.

Od toho dne se tedy rozhodli, že ho zabijí.

Proto Ježíš už nechodil mezi židy veřejně, ale odešel odtud do kraje blízko pouště, do města jménem Efraim, a tam zůstal s učedníky.

Ježíš na hostině u Šimona Malomocného

Šest dní před velikonoce přišel Ježíš do Betanie, kde bydlel Lazar, kterého vzkřísil z mrtvých. Připravili mu tam večeři; Marta příní obsluhovala a Lazar byl jeden z těch, kteří byli s Ježíšem u stolu.

Tu vzala Marie libru drahého oleje z

pravého nardu, pomazala Ježíšovi nohy a otřela je svými vlasy. Dům se naplnil vůní té masti.

Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který ho měl zradit, řekl: »Proč nebyl ten olej prodán za tři sta denárů a peníze nebyly dány chudým?« To řekl ne proto, že by mu záleželo na chudých, ale že byl zloděj; měl na starosti pokladnici a bral z toho, co se do ní dávalo.

Ježíš řekl: »Nech ji, aby to uchovala ke dni mého pohřbu! Chudé máte vždycky s sebou, ale mne nemáte vždycky. Všude na celém světě, kdekoliv bude hlásáno toto evangelium, tam se bude vypravovat na její památku také to, co ona učinila.«

Velký zástup židů se dověděl, že tam Ježíš je; a přišli nejen kvůli němu, ale také aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých.

Proto se velekněží uradili, že zabijí i Lazara; neboť mnozí židé kvůli němu odcházeli a věřili v Ježíše.

Ukřižování

Zmrtvýchvstání

Nanebevstoupení